

Co je doma, to se počítá

Už při mých nedělních vycházkách kolem přehrady mě upoutala „pracovitost“ dvou malých kníračů. Stále nosili v „mordách“ klacky. Líbilo se mi to, tak jsem si jednoho pořídil. Jmenuje se Azi, je černo-stříbrná a má občanku – průkaz původu.

Když jsme šli z lesa, musela nést dva klacky. Jeden byl pod její úroveň. Když dostala druhý, pelášila na chatu. Klacky si v místě uchopení řádně očistila a vzala do „mordy“. Šířka branky zahrady má asi jeden metr. Klacky bývaly delší – „co les dal“. Pokud s klacky neprošla, natočila se bokem, a bylo vyřešeno. Touto její bohumilou činností jsem měl zajištěn materiál na zatápění.

Po méj cévní mozkové příhodě jsem musel odevzdat doklady a prodat auto. S Azi jsem se přestěhoval domů – do Brna. Zde už klacky nebyly. Krátké ji nezajímaly. Přešli jsme proto na „obruče“, pryžová kolečka z kočárků. Tak jako u klacků, musela mít v „mordě“ dvě kolečka. Teprve potom šla hrdě, se vztyčenou hlavou k domovu.

Systém „dvě a padla“ uplatňovala Azi též při našich návštěvách v hospůdce. Při prvním pivu seděla v klidu pod stolem. Když šenkýřka donesla druhé pivo, Azi nenápadně zmizela. Šla po cestě k bráně zahrady. Tudy občas projelo auto. Dostal jsem strach. Druhé pivo jsem udělal „na ex“ a hajdy za Azi, k bráně zahrady.

Tímto mě chránila před nadměrným pitím, za což jí vděčím.

Gustav Lauseker